

Skinheads (1970-1990)

Autor: William Pierce

Nedávno jsem měl možnost mluvit s lidmi ze dvou zcela odlišných segmentů naší společnosti a rád bych se s vámi o tyto své zkušenosti podělil. Těmito dvěma skupinami byli policisté a skinheads.

Obě skupiny by mít pro sebe měly mít jisté vzájemné sympatie, protože se setkávají se stejnými věcmi a z první ruky se tak o společnosti, ve které žijeme, dovídají něco, co většina z nás neví. Zjistil jsem však, že z velké části pro sebe mají jen velmi málo sympatií a ve skutečnosti k sobě pociťují spíš antipatii. Zamysleme se nad důvody této antipatie. Začneme se skinheads. Jsou to mladí bílí lidé, většinou teenageři, některým z nich je něco přes 20 let, a náleží k dělnické třídě. Mnoho z nich má tetování. Obvykle mívají velmi krátké vlasy. Řada z nich nosí výrazný typ pracovní obuvi, někteří také kšandy. Tetování, účesy, boty a kšandy jsou téměř jako uniforma, jakási klubová insignie. Nicméně i mezi skinheads existuje spousta individuálních variací. Pro některé je skutečnost, že jsou skinheadi, jen jakýmsi koníčkem, volnočasovou aktivitou. Pro jiné je to seriózní věc, náplň života.

Skinheadské hnutí vzniklo už před více než 20 lety v Británii. Mezi některými skupinkami mladých dělníků z továren se stalo módním oholit si hlavu, protože beztak museli nosit vlasy zastřižené nakrátko, aby se jim nezachytily ve strojích. S tím jak se rasové, sociální a ekonomické podmínky v Británii horšily, byli jimi právě tito mladí bělošští tovární dělníci zasaženi nejvíce.

Konkrétně došlo kvůli přistěhovalecké politice tzv. otevřených dveří podporované hlavně Židy a liberály k zaplavení mnoha britských měst nebělošskými přistěhovalci z Asie a Karibiku.

Vláda v Británii, stejně jako ve Spojených státech, těmto nebělochům poskytovala dotované bydlení a přednostní pracovní uplatnění. Tato politika způsobila růst nezaměstnanosti mezi mladými britskými dělníky. Nebělošská populace s sebou přinesla také vyšší míru zločinnosti a spoustu dalších sociálních a kulturních problémů.

Stejně jako v Americe i zde fungovala tzv. **politická korektnost**, uplatňovaná kontrolovanými médii i vládou. Dle tohoto kvazi-zákona barevní vlastně ani nejsou schopní spáchat cokoli špatného. Kdykoli tak došlo ke konfliktu mezi bělochy a nebělochy, padla vina na bělochy. Mladí běloši se cítili svou vládou opuštěni. Při vysoké míře nezaměstnanosti, s velice omezenými vyhlídkami na zlepšení a rozkladem a následným zničením svých někdejších společenství pro sebe neviděli žádnou budoucnost. Tím, že se dali dohromady a přijali charakteristický způsob oblékání, hledali své místo na slunci i svou identitu. Byli mladí, z dělnických vrstev, bílí a odcizení. Stali se prvními skinheady.

Kultura skinheads se rozšířila do Spojených států, protože i zde dochází k témuž sociálnímu a rasovému úpadku a opuštění mladých bělošských dělnických tříd ze strany vlády a dalších institucí. V našich velkých městech s vysokou koncentrací barevných se mnoho mladých bělochů přidalo k hnutí skinheads i kvůli pocitu bezpečí. Uvnitř skinheadských skupin se necítili tak osamocení a bezmocní. Kromě své touhy po jednotě, nalezení identity – a někdy i po bezpečí – spolu nemají skinheads společného tolik, jak se nás snaží přesvědčit kontrolovaná média.

Některé skupinky skinheads tráví spoustu času tupým pitím a rvačkami. Jiné věří v čistý život a bijí se pouze v sebeobraně. Někteří skinheadi užívají drogy, ale většina ne. A zatímco mnoho skinheads ve Spojených státech nemá žádné rasové smýšlení, ani vědomí rasové identity a věrnosti, stále početnější menšina jich je rasově uvědomělá a dokonce otevřeně probělošská. Někteří z nich se označují jako *White power skinheads*.

Společná naprosté většině skinheadů je také silná nechuť vůči vládě a policii. Zčásti je to jistě důsledkem policejních reakcí na protizákonné chování mnoha skinheads. Policie totiž nechce rozlišovat mezi čistě žijícími skinheads a opilými bitkaři. Když policisté vidí tetování, krátké vlasy a boty Dr. Martens, vidí potíže a mají proto sklon zaujmout velmi nepřátelský a agresivní postoj ke všem skinheads, na které narazí. Skinheads, kteří se snaží nedělat potíže, tuto presumpci viny nesou velmi nelibě. Nelíbí si jim porušování jejich práv policií jen proto, že se někteří skinheads chovají protizákonně.

Kromě policejních předsudků se skinheads také na hlubší úrovni cítí být vyloučeni z většinové bělošské společnosti, a proto nejsou ochotni slepě důvěřovat jejím institucím. Skinheads žijící v amerických městech plných etnických menšin vědí, co se stalo ze státních škol (*public school*). Vědí také, že mainstreamová společnost chce předstírat, že je všechno v pořádku. Samozřejmě, že kontrolovaná média mluví o tom, jak se ve školách zhoršila úroveň i jak velký problém představují drogy a násilí, ale už se vůbec nezmiňují o příčinách těchto problémů, tedy skutečnosti, že školy už nejsou bělošské. Nikdo se již nezmiňuje o problému rasy ve školách, protože se bojí, že by byl kontrolovanými médii označen za rasistu.

Bohatí bílí rodiče to řeší tím, že své syny a dcery posílají do exkluzivních soukromých škol. Rodiče ze středních tříd problém alespoň zmírňují tím, že se stěhují na předměstí, takže jejich děti mohou chodit do o něco bezpečnějších, tedy bělošštějších škol. Bělošské děti z dělnických rodin se však o sebe musejí postarat samy. Nepostaví se za ně nikdo. Vidí pokrytectví a zbabělost starších, což zrovna nezvyšuje jejich respekt k autoritám, ať už se jedná o policii nebo vedení škol, které při střetech s černochy vždy obviňují bílé děti.

Policisté naopak obvykle uznávají autoritu. Člověk, který se rozhodne pracovat jako policista, většinou mívá nadprůměrně „autoritářskou“ osobnost. Instinktivně tak pohrdá lidmi, kteří nehrají podle pravidel. Nemá rád potížisty. Nemá rád nonkonformisty ani lidi s jiným životním stylem. A tak to pravděpodobně i má být, do jisté míry. Policie má koneckonců chránit společnost. A my chceme, aby policisté dávali do své práce srdce.

Problém spočívá v tom, že mnoho amerických autorit je tak zkorumpovaných. Některé z těchto autorit se pro naši společnost staly mnohem větší hrozbou než zločinci, před kterými nás má policie chránit. Dám vám příklad týkající se přímo skinheads. Židé, a to jak v této zemi, tak i v Evropě, kde hnutí skinheads vzniklo, mají z hnutí už od začátku strach a cítí k němu odpor, protože se nachází zcela mimo jejich kontrolu. Mladí bílí dělníci podle jejich plánu neměli bojovat proti židovské politice a programům zaměřených na zničení bělošské společnosti a nakonec i celé bílé rasy. Měli to snést bez jediného náznaku odporu. Měli se stát politicky korektními, jako spousta dětí ze středních vrstev, které šly studovat na vysoké školy.

Židé se hnutí skinheads postavili hned na dvou úrovních. Nejprve se ho snažili rozvrátit. Sponzorovali skupiny jako *Skinheads proti rasovým předsudkům* známé pod zkratkou SHARP (Skinheads Against Racial Prejudice). Podporovali užívání drog mezi skinheads, rapovou hudbu i rasové míšení. Navzdory všem židovským snahám o subverzi hnutí však rasové povědomí mezi skinheady narůstalo.

Poté se Židé pokusili o zmanipulování smýšlení veřejnosti proti skinheads prostřednictvím jimi kontrolovaných médií. V Hollywoodu vyrobili řadu televizních filmů a vylíčili v nich skinheady jako nenávistné, zvrácené a nebezpečné. Možná jste viděli některé z jejich filmů. Několik titulů z posledních let: *Skinheads: The Second Coming of Hate* (1989) – ten jsem viděl jako první – a pak *Smrtící rána* (Dead-Bang, 1989), hollywoodský film položidovského režiséra Johna Frankenheimera s Donem Johnsonem, který šel i do kin.

Filmový kritik Leonard Maltin se o něm vyjádřil takto: „Nepříjemný, na faktech založený akční film, nenabízí nic, co bychom ještě neviděli, s výjimkou hrdiny (Johnsona), zvracejícího na podezřelého (bělošského skinheada)“] a dále *So Proudly We Hail* (CBS-TV, 1990; nezaměňovat s židovským propagandistickým filmem z druhé světové války se stejným názvem /česky *Bílá legie*, 1943/). Tyto nenávistné filmy v sobě nesly stejné pokřivení a faleš, jako celá desetiletí Židy vyráběné filmy, které měly ukázat Němce za druhé světové války jako naprosto nenávistné a zcela zkažené.

Zároveň s tím celá řada židovských propagandistických organizací, jako jsou Anti-Defamation

League of B'nai B'rith, Klanwatch či Centrum Simona Wiesenthala, začala nabízet své služby policejním oddělením po celé zemi v roli odborníků na tzv. zločiny z nenávisti a nenávistné skupiny. Všechny tyto židovské propagandistické organizace mají politické konexe, a tak mohou oslovovat policejní útvary s falešným zdáním autority. Nabízejí semináře a vzdělávací programy pro policisty, kde je prý učí o údajných nebezpečích ze strany skinheads i jak být citlivější k potřebám menšin.

Výsledkem je, že policista získá na skinheads velice zaujatý pohled dřív, než se s nimi setká. Spolu s opravdovým porušováním zákonů ze strany mnoha skinheads tyto předsudky policistů prakticky zaručují, že policie a skinheads se budou navzájem nenávidět. A to je špatně.

Je to špatně, protože policisté, stejně jako skinheads, jsou každodenně vystaveni špíně a degeneraci, které přebírají vládu nad celou naší společností. Většina lidí středních tříd se zločinu a více méně i hroživé realitě současné židovské multikulturní Ameriky pořád ještě dokáže vyhnout. Vědí, že existují některé části města, kam nesmějí chodit za tmy a jiné oblasti, kde by třeba porouchané auto znamenalo smrtelné nebezpečí i ve dne. Naučí se pravidla přežití. Stěhují se na předměstí a modlí se, aby je tam město nenásledovalo. Modlí se, aby se gangy a střelba z projíždějících aut nedostaly i do jejich sousedství. Modlí se, aby se jejich děti nestaly závislými na drogách. Modlí se, aby jejich dcery nechtěně neotěhotněly.

A tak špínu ignorují.

Předstírají, že neexistuje.

Nechtějí být považováni za rasisty.

A z velké většiny přežívají. Když už špína střední třídu přece jen dožene, obvykle pohltní jenom jednotlivce: tu jednu bělošskou rodinu, tady mladou ženu, jindy dospívajícího chlapce.

Zbytek může pokračovat v předstírání, že se nic nestalo, že je všechno stále v pořádku - alespoň prozatím.

Ale policisté vědí, že věci v pořádku nejsou. Se špínou se totiž musejí vypořádávat každodenně. Nemohou předstírat, že neexistuje. Vědí, že je možné se jí vyhnout pouze dočasně. Vědí, že se rozrůstá a nakonec bude následovat na jejich předměstí všechny.

Vědí, že je třeba s ní bojovat a zničit ji, nebo zničí nás všechny.

Rasově uvědomělí skinheads mají stejnou zkušenost, to mají s policií společné. A je příliš pozdě na to, aby ti z našich lidí, kteří si to uvědomují, bojovali proti sobě.

Musíme se společnému nepříteli postavit společně, všichni.

To se samozřejmě snáz řekne, než udělá. Zůstává problém s opíjením a nedodržováním

zákonů ze strany mnoha skinheads.

Musíme odsoudit opilství, nesmyslné potyčky, vandalismus či užívání drog - a to i když třeba rozumíme důvodům takového chování, i když chápeme, proč skinheads cítí tolik odcizení k tomu, co se stalo z naší společnosti.

Musíme se v každém směru snažit povzbudit růst rasově uvědomělé části skinheadského společenství. Musíme mladým lidem vrátit vědomí identity. Musíme jim znovu dát smysl a směr. Musíme jim pomoci znovu pochopit cenu sebekázně a čistého života. Tak zní jeden z hlavních úkolů Národní aliance. Samozřejmě, že právě rasově uvědomělou část skinheadské komunity Židé nenávidí nejvíc a bojí se jí. Židovské propagandistické organizace se vůbec nezajímají o pití a násilí skinheads, ale mají strach ze skinheads, kteří našli svou rasovou identitu a cíl, žijí čistě a pracují pro společnou věc. A tak jsou to zejména rasově uvědomělí skinheads, proti nimž se židovské organizace jako B'nai B'rith vymezují a vytvářejí proti nim mezi policisty předsudky.

Jako by tyto policejní předsudky nestačily, často je ještě doplňuje a zhoršuje policejní korupce, nepřátelské a agresivní chování policistů vůči skinheadům, a to dokonce až tak, že sami porušují zákon. Policisté vědí, že politické mocenské struktury i kontrolovaná média shlížejí na skinheady s nelibostí, a tak se někteří z nich snaží svým nadřízeným zavděčit. Víím o případech, kdy policie zatkla mladé bělochy a umístila je do cel s celou řádkou černých zločinců a úmyslně podněcovala černochoy, aby bělochy napadli a znásilnili. Policisté si možná myslí, že za takové ohavné chování obdrží od B'nai B'rith nějakou cenu za multikulturalismus.

Máme tak před sebou spoustu vzdělávací práce s policisty i skinheads.

Nakonec se budeme muset zbavit zkorumpovaných policistů stejně nevyhnutelně, jako opilých, potetovaných výtržníků. Nejvíc ze všeho se ale potřebujeme zbavit těch, kdo policisty morálně korumpují a také - záměrně - vytvářejí společenské podmínky, v nichž se tolik našich mladých lidí cítí okradených o naději na lepší budoucnost i hrdost na svou identitu, což je vede k protispoločenskému a sebezničujícímu stylu života.

Naneštěstí nemá v současnosti Národní aliance prostředky k očistě všech našich policejních oddělení ani naší mládeže jako celku. Nemáme ani prostředky, abychom Židům zabránili pokračovat v jejich ničivé politice. Ale můžeme vzdělávat. Můžeme pokračovat v oslovování alespoň té části mládeže, která je rasově uvědomělá a hledá správný směr. A doufáme, že také můžeme pomoci některým z našich nezkorumpovaných policistů pochopit, že ne každý politicky nekorektní mladý člověk pro ně představuje problém.

Někteří lidé se mě ptají: „Proč vůbec ztrácet čas se skinheady? Není lepší pokoušet se oslovit mladé lidi na univerzitách? Koneckonců, univerzitní studenti budou jednoho dne zastávat vedoucí pozice ve vzdělávacích institucích, v podnikání, armádě, průmyslu a dokonce i ve vládních úřadech. Právě jejich smýšlení je třeba dnes ovlivnit.“

A samozřejmě mají pravdu - alespoň tedy zčásti. Potetovaná mládež je ze

současných rozhodovacích procesů vyloučena. Změnila by to jediné revoluce.

Musíme tedy ovlivňovat i mladé na univerzitách a pracujeme na tom.

Když ale srovnám dnešního průměrného vysokoškolského studenta s průměrným skinheadem, vidím dva hlavní problémy. Prvním je, že většina bílých univerzitních studentů na rozdíl od skinheads nezažila zblízka rasovou realitu. Průměrný bílý univerzitní student nemusel fyzicky bojovat za své přežití. Nikdy mu nehrozil nožem černošský kriminálník ani ho nezbil černošský gang. Nikdy nebyl zasažen slzným plynem ani obuškem. Nikdy nebyl ve vězení. Jeho porozumění rasovému problému je tak pouze teoretické, stejně jako jeho chápání zkaženosti naší společnosti i naší vlády. My ale potřebujeme lidi se zkušenostmi z první ruky ohledně stavu Ameriky, kteří si uvědomují závažnost situace.

Potřebujeme lidi, kteří nenávidí zlo až do morku svých kostí a jsou ochotni udělat, co je nezbytné, aby toto zlo zničili dříve, než zničí nás všechny.

Starost mi ale dělá i další věc: v charakteru jen nemnoha bělošských studentů na našich univerzitách nacházíme cosi jako skutečnou mužnost. Je mezi nimi příliš mnoho ufnukánek a padavek, jsou bojácní a měkcí. Samozřejmě, že ne všichni bílí vysokoškoláci jsou slaboši, ale až moc jich takových je a v průměru je nelze v tomto ohledu srovnávat se skinheads. Máme-li zachránit Ameriku, máme-li ochránit naše lidi, potřebujeme inteligentní, vzdělané a disciplinované muže i ženy. Potřebujeme ale také muže a ženy tvrdé, neústupné a statečné. Potřebujeme ty nejlepší z vysokoškolských studentů, nejlepší z univerzitních profesorů, nejlepší z policistů – a potřebujeme i ty nejlepší ze skinheads.

Potřebujeme zkrátka nejlepší lidi ze všech částí bělošské společnosti, kteří stojí a bojují bok po boku, pokud tedy máme mít nějakou budoucnost.

Poprvé odvysíláno v roce 1995 v rozhlasové relaci *American Dissident Voices*, k dispozici ovšem není žádný zvukový záznam. Následně v dubnu 1995 přetištěno v magazínu *Free Speech*. Překlad pořízen ze stránek Counter-Currents Publishing – *Skinheads & the Law*.